

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 340/09-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť D. L. st., D. L. ml. a D. L., všetci bytom Č., zastúpených advokátkou JUDr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní o určenie výživného vedenom pod sp. zn. P 132/92 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo D. L. st., D. L. ml. a D. L. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní o určenie výživného vedenom pod sp. zn. P 132/92 porušené bolo.

2. D. L. st., D. L. ml. a D. L. priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Čadca povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť D. L. st., D. L. ml. a D. L. trovy konania v sume 570,22 € (slovom päťstosedemdesiat eur a dvadsaťdva centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. J. V., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 340/09-7 z 10. novembra 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť D. L. st., D. L. ml. a D. L. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní o určenie výživného vedenom pod sp. zn. P 132/92.

Sťažovatelia okrem pomerne podrobného opisu konania všeobecných súdov a období ich nečinnosti zdôvodňujú svoju sťažnosť aj odpoveďou predsedu okresného súdu z 5. júna 2007, ktorou „uznal, že vo veci predsedom senátu bol vykonaný rad úkonov, ktoré nevedli ku skončeniu veci, ale k neúmernému predlžovaniu konania. Vyjadril, že nad vecou nariadil dohľad s tým, že táto bude pravidelne kontrolovaná v záujme, aby v nej bolo neodkladne

rozhodnuté“. Ďalej sťažovatelia uviedli, že počas konania odporkyňa ochorela, je po operácii ochrnutá, hospitalizovaná v liečebnom ústave a „*pokiaľ aj Krajský súd v Žiline rozhodne, nebudeme zrejme úspešní vo vymáhaní bežného ani zaostaleho výživného pre zdravotný stav povinnej matky. ... Podľa nášho názoru tým, že sa konanie neúmerne predlžovalo, niekedy viac mesiacov, ako je to zrejme zo spisu, bol okresný súd nečinný, porušil naše základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a navyiac je smutné, že toto právo bolo porušené vo veci výživného, ktorá vec by mala byť na všeobecnom súde vybavovaná urýchlene“.*

Na základe výzvy ústavného súdu predseda okresného súdu vo vyjadrení k prijatej sťažnosti sp. zn. 1 Spr 1740/10 zo 7. júna 2010 k priebehu konania okrem iného uviedol: „*Po preštudovaní spisového materiálu P 132/92 konštatujem prietahy v konaní zo strany súdu. Vec nie je skutkovo a právne náročná, nakoľko ide o zverenie detí do výchovy otca a o určenie výživného s cudzím prvkom. Návrh bol podaný v roku 1992.*“

Podľa podrobnej chronológie o jednotlivých úkonoch vo veci, pripojenej okresným súdom k jeho vyjadreniu k sťažnosti a po previerke vyžiadaného spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. P 132/1992 ústavný súd zistil tieto podstatné úkony okresného súdu:

Dňa 18. októbra 1994 podal D. L. st. návrh na zverenie detí do výchovy otca a určenie výživného. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. P 132/1992, ktorá bola určená už v predchádzajúcom konaní vedenom na návrh D. L. st. Okresný súd vo veci najskôr priebežne konal podľa ustáleného postupu v obdobných veciach, t. j. ustanovil kolízneho opatrovníka maloletým deťom uznesením z 21. októbra 1994 a vyžiadal si správy od príslušných správnych orgánov, prípadne iných subjektov, ktoré sú nevyhnutné pre objektívne zistenie skutočností rozhodujúcich vo veci.

Dňa 7. marca 1995 okresný súd vykonal úkony na preloženie návrhu a iných súdnych písomností do jazyka nemeckého (matka maloletých detí bola cudzia štátna občianka), ktoré boli 3. júla 1995 zaslané prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

príslušným justičným orgánom Spolkovej republiky Nemecko (ďalej len „SRN“) na vybavenie dožiadania.

Dňa 16. októbra 1995 bolo vykonané prvé pojednávanie vo veci odročené pre účely podrobného výsluchu matky dožiadaným súdom SRN. Po preložení vykonaného dožiadania uznesením zo 7. novembra 1996 rozhodol okresný súd o tlmočnom za prekladateľský úkon, ktoré na odvolanie prekladateľky uznesením z 21. marca 1997 Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) zmenil.

Ďalšie pojednávanie konané 8. septembra 1997 bolo z procesných dôvodov odročené a vo vykonávaní dokazovania okresný súd pokračoval až na pojednávaní 8. decembra 1997, keď rozhodol rozsudkom, ktorým zveril maloleté deti do výchovy otca a matke neurčil povinnosť platiť výživné.

Na odvolanie otca krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 7175/98 z 29. mája 1998 zrušil rozsudok okresného súdu v časti, ktorou neurčil matke výživné, a v tejto časti vec vrátil na ďalšie konanie okrem iného aj z dôvodu, že okresný súd nemal preukázané skutočnosti, ktoré by komplexne dokresľovali životné náklady, ktoré sú určujúce pre životnú úroveň človeka v prostredí, v ktorom žije, a nemal zodpovedajúco zistené ani majetkové pomery matky.

Následne okresný súd opätovne dožiadaním zo 7. júla 1998 požiadal justičné orgány SRN o výsluch matky a doručenie písomností, výsledky týchto úkonov mal okresný súd k dispozícii po ich preklade od 22. apríla 1999.

V uvedenom období boli vykonané vo veci pojednávania 15. februára 1999, 22. septembra 1999, 15. decembra 1999 a 31. marca 2000, pričom vo všetkých prípadoch okresný súd odročil pojednávanie bez vykonaného dokazovania, predovšetkým z procesných dôvodov, konkrétne pre neprítomnosti matky na pojednávaní, jej právnej zástupkyne, resp. nevykázaného doručenia predvolania matke a v jednom prípade aj neospravedlnenej neprítomnosti otca.

Až na pojednávaní konanom 30. júna 2000 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie a 3. júla 2000 vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým určil matke povinnosť platiť výživné maloletým deťom, pričom rozhodol aj o už dovtedy zročnom výživnom. Na odvolanie matky uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 80/2001 z 29. marca 2001 bol uvedený rozsudok zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že okresný súd nezohľadnil platnú právnu úpravu, ako aj pre jeho nepreskúmateľnosť, keďže nebolo možné zistiť, z akého príjmu matky súd vychádzal, a nebol náležite preukázaný ani príjem otca.

V nasledujúcom období konania (po druhom zrušení rozsudku okresného súdu vo veci) okresný súd opäť požiadal justičné orgány SRN o vykonanie výsluchu matky, ako aj zabezpečenie iných dôkazov dožiadaním z 12. septembra 2001, neskôr opakovane aj dožiadaním z 28. januára 2003 a dožiadaním z 28. októbra 2005. Taktiež opakovane boli vykonané okresným súdom pojednávania, z ktorých niekoľko bolo odročených bez vykonania akéhokoľvek relevantného úkonu súdu smerujúceho k vykonaniu dokazovania (18. decembra 2002, 17. decembra 2004, 16. júna 2006, 15. decembra 2006 a 7. septembra 2007), ako aj pojednávania, na ktorých súd umožnil vykonanie prednesov prítomných účastníkov konania (19. septembra 2003, 5. apríla 2004, 28. októbra 2005, 10. augusta 2007 a 3. decembra 2007). V priebehu konania obidve maloleté deti, ktoré boli účastníkmi konania o určenie výživného, nadobudli plnoletosť a v konaní pred všeobecným súdom začali vystupovať ako účastníci konania samostatne.

Napokon okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 3. decembra 2007, proti ktorému podali odvolanie navrhovateľa i odporkyňa. Krajský súd najskôr po predložení spisu na rozhodnutie o opravnom prostriedku vec vrátil okresnému súdu ako predčasne predloženú usmerniac ho na vykonanie prípravných úkonov pred rozhodnutím o odvolaní, následne, po opätovnom predložení spisu vo veci sám doplnil dokazovanie na pojednávaní konanom 8. októbra 2009 a napokon 15. apríla 2010 rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 CoP/28/2009, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil. V súčasnosti je vec v štádiu doručovania rozsudku krajského súdu účastníkom konania.

Právna zástupkyňa sťažovateľov sa k vyjadreniu okresného súdu v určenej lehote nevyjadрила.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. P 132/92 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Článok 48 ods. 2 ústavy ustanovuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Priznanie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto ústavné právo objektívne realizovalo.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote, čo je v zásade to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba

domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov.

1. Predmetom konania na okresnom súde vedeného pod sp. zn. P 132/92 je v súčasnom štádiu rozhodovanie len o návrhu sťažovateľov na určenie výživného doručenom okresnému súdu 18. októbra 2004, keďže o návrhu na zverenie maloletých detí do starostlivosti jedného z rodičov bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom okresného súdu z 18. decembra 1997. Napriek tomu, že rozhodovanie o návrhoch na určenie vyživovacej povinnosti patrí k bežnej činnosti okresných súdov, ústavný súd vyhodnotil konkrétny prípad ako zložitejší, keďže ide o vec s medzinárodným prvkom, v dôsledku čoho si vykonávanie všetkých procesných úkonov vyžaduje okrem aplikácie medzinárodných

dohovorov aj súčinnosť s orgánmi cudzieho štátu, preklady listín do cudzieho jazyka a určovanie termínov pojednávaní s dostatočným predstihom. Predmet sporu je pritom potrebné považovať pre sťažovateľov za veľmi významný, pretože od rozhodnutia o ňom záviselo uspokojovanie základných životných potrieb detí.

2. Správanie sťažovateľov ako účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľov v zásade nebránilo súdu vo veci konať, v primeranom čase reagovali na výzvy súdu, spravidla sa zúčastňovali súdnych pojednávaní alebo svoju neprítomnosť na nich ospravedlňovali (okrem jedného prípadu).

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu. Pri skúmaní súdneho spisu okresného súdu vedeného vo veci neušli pozornosti ústavného súdu viaceré pochybenia pri príprave pojednávaní, osobitne je potrebné spomenúť nezisťovanie aktuálnych zárobkových a majetkových pomerov účastníkov konania pred dňom nariadeného pojednávania, čo malo za následok nemožnosť vo veci rozhodnúť, resp. po vydaní rozsudku jeho nepreskúmateľnosť a následnú kasáciu krajským súdom. Opakovane bol súd nútený odročovať pojednávanie pre absenciu potrebných správ a vyjadrení príslušných orgánov bez toho, aby sám vykonal účinné opatrenia na ich zabezpečenie (napríklad z týchto dôvodov súd odročil 5. apríla 2004 pojednávanie, hoci tak urobil predtým aj 19 septembra 2003 bez toho, aby vykonal úkony na zistenie aktuálnych zárobkových a majetkových pomerov sťažovateľa). Kriticky ústavný súd hodnotí aj činnosť okresného súdu, v rámci ktorej žiadal o právnu pomoc justičné orgány SRN, najmä skutočnosť, že v dôsledku plynutia času sa výsledky vybavených dožiadaní stávali neaktuálnymi, a tým aj nepoužiteľnými pre rozhodnutie vo veci, v dôsledku čoho bolo potrebné dožiadanie adresované týmto cudzím justičným orgánom opakovať. Aj keď z chronológie spisu vyplýva, že okresný súd vykonával priebežne úkony vo veci bez toho, aby boli ústavným súdom zistené dlhodobé,

niekoľkomesačné obdobia jeho nečinnosti (okrem prípadov, keď súd čakal na vybavenie dožiadania justičnými orgánmi SRN), ústavný súd hodnotí postup okresného súdu ako veľmi neefektívny, popierajúci zásadu koncentrácie konania (v zmysle ktorej mal súd vykonať naraz všetky úkony, ktoré bolo možné vykonať a neodkladať ich na neskoršie obdobie). O nesústreďenom procesnom postupe okresného súdu svedčia aj dôvody, pre ktoré boli jeho meritórne rozhodnutia vo veci na základe podaného odvolania zrušené, tie spočívali v nedostatočne zistenom skutkovom stave (uznesenie krajského súdu z 29. mája 1998), prípadne v nepreskúmateľnosti vydaného rozhodnutia (uznesenie krajského súdu z 29. marca 2001). Navyše za ďalší prípad pochybenia okresného súdu možno považovať zrušenie rozhodnutia o priznanom tlmočnom krajským súdom (uznesením z 21. marca 2007), keď pre nesprávnu aplikáciu právnych predpisov, ktorá sa ani netýkala účastníkov, dochádzalo k predlžovaniu konania a odkladu rozhodnutia vo veci samej. Napokon aj sám okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti zo 7. júna 2010 konštatoval priet'ahy v konaní.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že okresný súd so zreteľom na povahu veci a jej špecifickosť mal konaniu vo veci určenia výživného venovať zvýšenú pozornosť a dôsledne naplňovať zásadu hospodárnosti konania. Takýto postup v konaniach súdu prikazujú aj viaceré ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (najmä § 6, § 100, § 101, § 117 ods. 1 a od 1. apríla 2005 aj § 176 ods. 3).

Ústavný súd vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a dosiahnutých výsledkov konštatuje, že viac než pätnásťročná dĺžka súdneho konania je ústavne neakceptovateľná nielen v prípade konania vo veciach starostlivosti o maloletých, ale v každej súdom prejednávanej veci. Bez toho, aby ústavný súd vymedzoval i jednotlivé kratšie obdobia nečinnosti okresného súdu, možno konštatovať, že okresný súd v konaní o určení výživného maloletých vedenom pod sp. zn. P 132/92 porušil základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pre každého v sume 5 000 € a žiadosť odôvodnili tým, že *„právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádzame spôsobila nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu a to nielen osobe otca D. L., ale aj deťom v čase podania návrhu maloletým v súčasnej dobe plnoletým D. L. a D. L. ml. Ujma spočíva v tom, že povinná matka neplatila na deti do roku 2000 a potom len ako uznala za vhodné. Má vysokú sumu na zameškanom výživnom, ktoré zrejme nebude možné vymôcť vzhľadom na jej súčasný zdravotný stav“*.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné inak napraviť (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 27/03).

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po

splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania pred všeobecnými súdmi, princípy spravodlivosti a spôsob zavŕšenia ochrany základných práv každej oprávnenej osoby, ústavný súd považoval finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur) každému zo sťažovateľov za primerané podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde a podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde uložil okresnému súdu, ktorý označené práva porušil, vyplatiť ho sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadali o priznanie úhrady trov konania pred ústavným súdom v sume 570,22 €, a to za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2009.

Ústavný súd pri priznaní úhrady trov konania, ktoré vznikli sťažovateľom z dôvodu právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. J. V., vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá predstavovala sumu 695,41 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti), ktoré boli vykonané ako spoločné úkony pri zastupovaní troch sťažovateľov, teda v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 13 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom hodnotu jedného spoločného úkonu pri zastupovaní troch osôb ústavný súd stanovil na sumu 278,16 € (115,90 € znížené o 20 % a násobené počtom spoločne zastúpených, t. j. 3). K priznanej odmene advokátky za 2 úkony právnej služby (556,32 €) ústavný súd priznal aj uplatnenú sumu paušálnej náhrady v sume 13,90 € (2-krát 6,95 €) podľa § 16 ods. 3 vyhlášky. Na základe opísaných dôvodov bola sťažovateľom priznaná úhrada trov konania v celkovej sume 570,22 €, ktorú je povinný okresný súd vyplatiť na účet ich právnej zástupkyne.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2010